

szagú más gáznem eltávoztása után, csekély, feketés maradék hátrahagyása mellett oldódik. Ezen feketés maradék súlya egy 10,217 gr súlyú darabból 0,123 gr, a mi 100-ra számítva 1,203 gr. Izzítás után 0,015 gr-ot veszített s így 100 s. r.-ben van 1,057 s. r. sósavban oldhatatlan és kiizzított maradék.

Egy 1,290 gr súlyú darabból a nyert calciumcarbonát 1,1987 gr, vagyis 100 s. részben 92,92 s. r.

Egy másik, 0,7283 gr súlyú darabkának elemzése

a következő eredményeket adta: --- --- --- 0,7283 gr-ban 100 s. r.-ben

I. A sósavban oldhatatlan, feketés maradék

súlya izzítás után = --- --- --- --- --- 0,00703 " 0,965 "

II. A sósavval készült oldatból ammonium chlorid és ammonium hydroxyddal leválasztott csapadék izzítás után = --- --- ---

0,01353 " 1,857 "

III. A calciumoxalat kihevítése által előállt calciumcarbonát = --- --- ---

0,6557 " 90,031 "

IV. A calciumoxalatról leszűrt oldatból a phosphorsavas ammonmagnesium, átalakítva magnesiumpyrophosphattá 0,0360 gr és

átszámítva carbonatra = --- --- --- --- --- 0,02724 " 3,740 "

összesen --- --- --- 0,7035 gr-ban 96,593 s. r.

A veszteség részben a széndioxyddal együtt elszálló, kellemetlen szagú gáz nem ignorálásából, részben az I. és II. alatt levő anyagoknak izzítása, illetőleg át nem számításából eredhet. Hogy itt a calciumcarbonat 90,031%, míg a másik darabból 92,92%, azt a szemek egyenlőtlen eloszlásának rovom fel.

Nem régóta vannak ezek a belga, ivoire (elefántcsont) gránit sírkövek forgalomban s az idevaló sírkőkereskedők nem is ismerték ezt az árut. A közönség kapva kap azon, hogy egy, mintegy 500 frt értékű gránit sírkövet 300 frtért vehet, még pedig «belga gránit»-ből és örömmel megy a «jó vásár»-ba. Pedig a mint szakértő állítja, egy ilyen márvány sírkő mintegy 110 frtra becsülhető csak.

A cégnek levele szerint «a szállított anyag tényleg gránit és világszerte ezen néven szerepel is». A közölt elemzés adatai után azonban, azt hiszem, fölösleges még csak említenem is, hogy összetételére nézve nem más, mint márvány.

Kecskemét.

GYÉMÁNT AZ URALBAN.

Az első gyémántot az Uralban 1829-ik évben találták. A találást KOKSCHAROW szerint azon tudományos expeditionnak lehet köszönni, melyet HUMBOLDT SÁNDOR báró 1829-ik évben az Ural és Altai hegységbe vezetett. A báró meg volt győződve, hogy az Uralban gyémánt található és utazása előtt azt mondta a cárnénak, ALEXANDRA FEODOROWNÁ-nak, hogy orosz gyémántok nélkül nem tér vissza.

Az expeditio az Uralban az arany és platinának termő helyeit kereste föl s arról győződött meg, hogy a brazíliai s az urali termőhelyek közt felette nagy geologiai hasonlóság van. Ez ösztönözte GUSTAV ROSE-t, hogy a különböző ásvá-